

uppgörelsen med Frankrike 1911. Men sedan skilja sig meningarna i ett meridionalt och ett ekvatorialt program. Det senare är tillfredsställt med Angolas och Kongos förvärf och vill ingen ytterligare förändring (HÄNSCH; med en geopolitiskt nödig utvidgning i Nigeria, DOVE, Afrika und die Europäer, i *Geogr. Zeitschrift* nov. 1913). Det förra åter tager hänsyn till Englands Indiahafsprogram och vill åt det tyska blocket ge enheten af ett atlantiskt välde; för detta ändamål skulle den östafrikanska kolonien gå i byte mot Englands västafrikanska besittningar (HANS DELBRÜCK, Über die Ziele unserer Kolonialpolitik, *Preuss. Jahrb.* mars 1912). Intetdera projektet skulle dock bringa väldet upp till högre än $\frac{3}{4}$ Europarum.

Nu är att märka, att dessa planer redan varit nära att afsätta ett folkrättsligt resultat. Underhandlingar med England lära ha ledt till en uppgörelse strax före världskriget, enligt vanligaste uppgift den 15 juni 1914 (andra säga den 14 juli). Vi äga inga akter därifrån eller officiella uppgifter. Men vid *Royal Geogr. Societys* möte den $\frac{24}{2}$ 1915 höll den bekante Afrika-experten HARRY JOHNSTON — hvars namn snart skall möta oss i ett ännu betydelsefullare sammanhang — ett föredrag, som sedan intagits i sällskapet's aprilhäfte under rubriken "The political geography of Africa before und after the war"; och där har han uppgifter angående Afrikas tilltänkta karta, hvilka